

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. leden 2016 č. 1 / 16

Radniční mejdan

Konal se v úterý 8. měsíce adventního, aby dámy měly ještě dost času do vánoc na pečení a uklízení. Bylo nabitó, spousta lidí postávala vzadu u oken. Přijít se vyplatilo, „malé občerstvení“ nebylo malé, pivo bylo plzeňské. Ale hlavním důvodem byl Martin. Ve dveřích vítali hlavní pánové z radnice a paní starostová (černé kostýmkové oblečení, nahoře krajka – decentní, slušivé). Program střídmy, nikdo se nepředváděl. Pavel moderoval k věci, stručně. Měl takovou pruhovanou vestu, jakou mívají v některých filmech komorníci.

Mluvil Pavel, pan starosta (motýlek), pan místostarosta Hamáček a na závěr laureát. Už jsem zapomněl kdo co řekl, ale z poznámek vyjímám: Dobrý večer. ... Dobrý večer. ... Dobrý večer. ... Posílit imunitu proti skepsi, ... Tradice od roku 2007. ... Zatím $\Sigma = 9$ ocenění. ... Laureáta navrhla výběrová komise radě, ta zastupitelstvu. ... Sponzoři Continental, Ronal.

Laudátio: MZ = velký muž. Divadelník, buditel. Hrál i v Četnických humoreskách. Jeho první role na jevišti byl pařez. Odtud vykopán. K-klub, který řídil, byl založen

My spolu neumíme nesouhlasit. (M. Stropnický)

Každé haraburdí může být
k něčemu dobré. PF2016

v roce 92. Potlesk ve stoje.

Martin Zajíček: Vzpomněl obecně všech, kteří mu pomáhali. Jmenovitě Martu Polanskou, Hanu Krásenskou, svoji ženu Jitku. O Haně řekl právem, že je vrchol spolehlivosti a svědomitosti. Z odchovanců jmenoval Pavla Krčmárika, Roberta Smolíka a Janinku Plodkovou. Nevím, jestli můžu prozradit – dojetí bylo zřejmé. A paní Jitce to slušelo.

Pavel Krčmárik pak podaroval laureáta svým parádním klavírním číslem. Bugatti Step. Odchovanci úryvky z muzikálu Výtečníci. Cena je podobně těžká jako Oscar, ale není tak vzpřímená. Je jakoby shrbená.

Pak následovaly kuloáry. Je zajímavé, jak se hned všichni chtěli přizvít na Martinově slávě. Jeden nejmenovaný politik oznámil, že s Martinem už v roce 85 zakládali v Železnici ČSOP. Založili ho v hospodě. Nikdo neměl botasky, jako tenkrát Jarka. Nejlepší byly takové sladké trubičky. Ale i ostatní cukroví perfektní. Na moje fotky Martina se skoro nikdo nedíval. Mám dojem, že se skoro všichni usmívali, někteří ironizovali, jako třeba F. Pana policejního ředitele jsem v kvádru skoro nepoznal. Debaty odehrávaly se u stolků napříč politickým spektrem. Ale s některým pánem jsme my někteří tedy mluvit nechtěli. Naopak někteří obcházelí zástupce lidu ve věci cyklostezky. Je zbytečné prozrazovat, zda to byli asfaltěři, nebo zpevněnopovrchníci. Objevil se nový typ na prezidenta: Martin Štopnický.

V poznámkách mám ještě věty, nemůžu si vzpomenout, co znamenají: „Na hlavě máš hovno.“ To vím kdo řekl, ale nevím komu. A: „V devadesátých letech (nečitelné) učil MŠ češtinu.“ Nikdo se neopil. Nikdo nebyl vyveden. Dokonce se snad ani nikdo nemračil.

Pak taky někdo povídal: „Aby ses stal slavným, musíš nejdřív umřít.“ Martin Zajíček je slavný a skvěle živý.

Podkrkonošští výtvarníci zase

vystavují v Pace. Na pozvánce je jich vyjmenováno 25, ale chybí tam Aničky Hofmanové vnuk. Škoda, že se paní malířka už nemůže z něj radovat. Mi tam taky chybí,

nevím proč, Karel Šoltys. Ten devadesátník, který okolo nás každé ráno absolvuje svou rychlou procházku s hůlkami.

Neumím vyjmenovat, všechny ty techniky od pastelu na papíře až po sochy z opuky. Víím ale, že tohle musí být dobrá parta, když se takhle scházejí, pořádají plenéry, dokonce hrajou divadlo stvořené panem spisovatelem Břeťou Kuželem. Jičínáků je mezi nimi hodně. Ladka Arntová z Prahy/Jičína, Břeťa, Margita Nedomlelová vystavuje gobelin, asi ještě někdo. Všichni se sejdou, dají si skleničku a povídají si. Pan malíř Horáček ze Semil rozdává péefku. Až doma postřehl jsem ten akt, který na vás vystrkuje ..... Barokní. Smysl pro humor.

S Mirkem Čivrným běhávali jsme orienták, Kateřina Krausová má tam namalovanou na Hradě prezidentskou standartu, ale kdo si dá záležet, všimne si, že je přerušována červenými pruhy. Co to asi je? Pan Mužíček má tu skvělý portrét mladičké Cikánky. Eliška Jílková má ve svých obrazech permakulturu, kterou se zabývá. Paní Tylptová přinesla portrét syna Jana, básníka, Věra Hörstová má mezi svými stromy cosi ... . Atd. Jo, saxofonistka z vrchlabské kapely The Groves hrála bez bot a vylejzalo ji ramínko. Ale ten její saxík vydával skvělé tóny.

Až doma, když jsem si přehrával fotky, povšimnul jsem si, že Anna Hofmanová má na obrazech novopacký klášter. Ten, který jsem si cestou na autobus fotil. Zase Proletence.

Michail v Tančícím domě

V pražském. Měl červeného širokého motýla. Lenka kurátorka přeliv. Můza příjemný úsměv. Ten den vernisáže (10. 12.) bylo v Praze nejvíc Jičínáků od Vsesokolského sletu. Tady ale vzdychali nad uměním. Byl na ně, diváky, zajímavý pohled. Několik přímo židovských typů, několik uměleckých, jedna dáma róbu na francouzský způsob asi třicátých let. Víc jsem si nestačil všimnout. Jednak po holkách nekoukám a jednak byl jsem tu kvůli umění. Před Michalem byla dlouhá fronta s kytkami. Zajímavé, že většinou dámy. Ale jsme tu kvůli umění. Lenka napsala pěknou

Výhodou mládí je, že má člověk tolik času před sebou, že na něj nemusí myslet. (J. Burian)

laudaci, pověsila ji u vstupu vedle portrétu Kafky. A tak se při projevech omezila jen na to, že předala slovo mistrovi a mistr řekl, že on je nekonečný začátečník. On maluje v cyklech a tak tady byl Kafkovský, Příběh lodičky a Úděl umělce. O Kafkovi něco víme z jeho malých obrázků. K vodě a lodičkám má Michail vztah od pradávna. I na Valdštejnském cyklu byly lodičky. Ale tady na jedné lodi byly malířské štafle. Propojení. Ale pan malíř vyznává i jiné kumštý a tak je tu Krátká povídka. Opuštěná židle, povídka na stole, ale po zemi spousta zmačkaného papíru. Kdo někdy něco od Michaila četl, pochopí. Kdyby nemaloval, mohl by se klidně živit psaním. Asi se malováním vydělá víc.

Ale dívka Lucii se nejvíce líbil Zlomený muž. Viděla v něm náznak kubismu. Prostě každému, co jeho jest. Mě ta židle a taky obraz o lijáku. Jak muž mokne, ale deštník má složený. Bože, to je všelijakých příběhů. U Michaila je to propojení s literaturou stále větší. Kdo ví, co je napsané na tom papíře, ze kterého je složena Lodička. Výstava potrvá do 14. února.

Och, ti novináři!

Jsem to tedy schytil. Byl zvýšený hlas, myslím i bušení do stolu. Pak jsme si podali ruce. Myslím, že jsem řekl: "Kdybych si myslel, že jste velký vůl, tak bych tady nebyl."

A pak jsem to popsal v novinách. Politik a novinář. Pan Zeman je nemá rád a myslím, že i s ním mnoho politiků. Mají pravdu. Trochu. Novináři nejsou svatí. Často pospíchají, neověřují si fakta. Občas mají názor a zabějčile za ním jdou. A taky si ho užívají. Mají tu výhodu, že mají před sebou klávesnici. Výhodu a zodpovědnost.

A politici? Občas si o sobě myslí, že se nemylí. Nebo nemýlili. Nebo alespoň, že by to neměli dávat najevo. Že to nějak patří k jejich profesi. Přece dělají mnoho užitečného pro lidstvo. A že ti novináři, když napíšíou kriticky, neměli by opomenout co oni, politici, udělali dobrého.

To byl náš případ. Kritizoval jsem, nebudu to rozebírat, o co šlo, asfaltproblémů máme v Jičíně už dost. A neuvedl jsem tam, že

zmiňný politik udělal ve věci i mnoho dobrého. Udělal. On je dobrý politik, chválabohu že ho v Jičíně máme. Mohl bych uvést hodně pozitivních konání. Ale tahle věc se mi nelíbila. Tak jsem to napsal a podepsal.

Prostě jsem psal o jedné věci, nedělal jsem celkové hodnocení. Soudím, že občas jde o nepochopení novinářské práce. Krátká zpráva, glosa, připomene problém, aby dotyčný věděl, že to ostatní vidí a se jim to nelíbí. A ten první by se neměl nas... . Předposraných lidí máme u nás dost.

Nechci a nebudu psát uhlazené články, které nic neříkají.

Paní Malířka

Tu holku uviděl jsem až napodruhé. Na výstavě prací pacientů jičínské psychiatrie byl obraz Mexický pohřeb. Jeden návštěvník se zeptal a autorka začala vyprávět. Před tím seděla stranou, nenápadná, nedalo se poznat, že obraz patří k ní. Možná spíš patřil. Je hotovo a tak ať si žije. Ten obraz. Jmenuje se, tuším, Mexický pohřeb.

Bylo na něm několik postav, pohřební vůz, v pozadí hory. Velké, vysoké. Pod nimi běžel všední život, kam smrt patří. Malířka pověděla ten příběh i význam osob v něm. Zajímala mě vznik obrazu, zajímala mě Malířka.

Sen. Žádný film ani knížka. Obraz se Malířce zdál. Ten tklivý příběh. Má to tak zařízené, že když se probudí, sen trvá. Nachystá si náčiní, začne malovat. Intenzivně. Nejí, jen pije. Dokud neodpadne. Na pár hodin, na noc, na měsíc. Dokud se nedostaví doba, kdy přijde chvíle obraz dodělat. Nebo jen pokračovat.

Jestli to takhle mají všichni malíři, nebo jen ti, co ležejí na psychiatrii, to nevím. A je to důležité?

Tahle malířka je pěkná holka a někdo by si mohl myslet, že píšu kvůli tomu. Tak ať si to myslí.

U zdi na pokoji má opřené obrazy. Oleje. Říká, že se snaží malovat tak, aby nebyly hrubé vrstvy. Obrazy jsou proložené dekami a ručníky. Opatrně jimi "listuje", povídá při tom. Rozličné náměty. Portrét renezanční dámy. Lodička na rozbouřeném moři. Tady

vysvětluje známou symboliku vln a méně známý význam tmavé barvy. Je ráda, když projevím zájem, když může povědět. I lékaři mají o obrazy zájem. Ale měl jsem pocit, že to není ono, jak by si představovala.

Sedíme v útulné hospodě, tam malířky, pardon, pacientky, smí. Když si nedají pivo. Pije turka, k tomu jí štrůdl. Mám dojem, že labužnický. Vlastně nevím, jaké má oči. Ale jsou tmavé. Štíhlá. "Přibrála jsem dvanáct kilo." Vlasy dlouhé, ne nijak načínčané. Ale ne neupravené. Od domluvení schůzky přišla za pět minut.

A měla s sebou polštářek.

Zvědavý, ale neptal jsem se.

Nechci naléhat. Pomalu se rozpovídá sama. Tady jde o bolavou a operovanou páteř, která teď nemá ráda tvrdé. Malířka s polštářkem na cestách. Pomalu povídá o sobě, i to, co před časem blokovala. Rozpředstavuje se. V řeči, gestech, nic nenapovídá tomu, kde se léčí. Na kterém oddělení. Vysvětluje, že je tam proto, aby překonala bolest zad.

Příjemně se na ni dívá.

Je tam nějaký velký trabl, v jejím životě. Naznačí a uteče od toho. Souvisí to asi s mužským. Jak taky jinak - u pěkné ženské. Mám tušení, že se to jednou dozvím.

Divovánoce

Popáté. To už je Jirka v Lodžii tak dlouho? Poutavé, ale náročné. Tím, že známý příběh O Marii a Josefu měl by být stále jiný. Ve stejných prostorách. Pro diváky, jejichž část byla tu i loni.

Je to až rouhání, ale Petr nahoře má nás rád. Nelilo. Ale zima byla skoro jako v zimě. Páteční zkouška v Káčku, tam je teplo a světlo, trval od osmi večer do půl druhé ráno. Dřív se herci od pryč nedokázali sjet. V sobotu ráno se trochu mátožné postavy scházejí v kavárně. Vánočka od Halířů bodla. Schůzují a teoretizují v teple. Čas na ven musí přijít. Brrr. Z pátka trochu nastudované je třeba posadit do terénu. Do Čestného dvora a na terasu Lodžie.

Ostatní kmitají s úklidem, přípravou dílen. Je třeba nasvítit, nazvučit. Nejlépe by bylo i nahřát. Někteří ještě celé dopoledne neví, kde budou. Protože by měli být najednou na

dvou až třech místech. Lidí zdá se málo. Zázrakem Lodžie teamu je, že nakonec všechno klapne. Dílny, kuchyně, technika. I dvě pokladny. Tam je zima největší. Ale Jirka jistě chyby najde. Hodně. I takové, které ostatní nevidí. Dobře nám tak.

Při zkoušce můžu se motat a fotit jak chci. Nikdo nenadává. Akorát mi. Když jsem se pletl, jak přenašeli harmonium. To má při představení dvě místa. Uvědomuju si, co tu muzika znamená. Nahradí slova. Je lepší,

než slova. Každý si ji může přenést do slov po svém. Nejlepší je Aida Mujačić u píana. Je z Bosny. V jednu

chvilu přišla do kuchyně a řekla: „Našla jsem mňamkárnu.“ Tvrdila, že je to bosenské slovo. A vybírala z těch všelijakých kuskusů na pánvích.

Ale zpátky na scénu. Asi si málokdo všimnul, že hrníčky u stolu, kde seděli uprchlíci, se samy pohybovaly. Zloduch a taky diktátor, kterého pak zažene anděl, byl strašidelný. Tři králové, kteří měli kufr jako divadelní šatnu, uměli vtípně. Atd.

Marie, jiná než loni, byla krásná východní krásou. Anděl nad tím vším v obloucích Lodžie andělský a fotogenický. Miminko Ježíšek, bylo pravé živé půjčené. Atd. Na závěr, při děkovačce, třeli herci dlaně ve svislé poloze o sebe. Je to nějaký symbol, který zatím neznám.

Lodžie tým: Přijdu ráno do Oktogonu, ještě nikde nikdo, jen Anička tiše zametá. Později spatřena na terase v páskových sandálech bez ponožek. Pan ředitel ji sprndnul, ale sestra

Inzerce

Přijme se uklízečka
Pražský hrad

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník

založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367,

Jičín,

tel.: 493 523 492, 723 128 942

Evidenční číslo MK ČR E 13158

e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL, s. r. o. Jičín

Město Jičín

Monika řekla, že ona doma taky neposlouchá. * Míša a Verča v kuchyni tvoří zázraky. Neumím je pojmenovat, ale stačí ukázat. Míša je jediný člověk v Lodžii, který když něco hledám, tak to najde. Jirka pravil: „Zase tu někdo uklízel a já pak nic nemůžu najít.“ * Dvě dívky z jablonecké La Kavárny provozovaly Domeček plný dobrot a při výrobě topinky vyprávěly, jaká je tu skvělá atmosféra, jak se jim tu líbí. A pozvaly do Slezských Rudoltic, tam prý jsou podobné akce. Jedna byla pěkná. Tak tedy i druhá, protože jsou dvojčata. * S Pavlou z Divadla Brno Líšeň povídali jsme si, kdo že by měl být prezidentem. Řekla, že všechny občanské iniciativy by se měly dát dohromady, vybrat jednoho kandidáta a toho společně podporovat. * Když hrála a zpívala harfenistka Alžběta v oktogonu, došlo mi, že se známé z Příchovic ze Skupiny XXVI. Všechno je propletené. Její hluboký hlas se ke koledám příjemně hodil. * Byl už večer, ale v kotelně stále ryli a ryli a tiskli a tiskli. Linoryt je v Lodžii nejoblíbenější dílnou. Pardon, Renata měla s dřevěnou dílnou taky nával a přetahovala čas. Nééé. Všechny dílny byly skvělé. Děti se tu vracejí k radostem svých dědů – něco si sám svými rukama udělat. Všechny ty další úžasný holky a pár kluků, co moc nemluví, ale makají, ani neumím vyjmenovat.

Prochor: V týdně chystal jsem vánoční zvyky slovem za pomoci koled a recitace K. J. Erbena. Pořád se mi nedařilo udělat z toho scénář pro ponocného, který bude „školitelem“. Pak jsme s Adél a Terezou napsali odstavce na kartony a ponocný vyprávěl, hlavně ale s lidmi zpíval. Za pomoci špendlíků a stužky vyznačili jsme cestu, kudy ten předvánoční týden chodil chudák manžel, když ho poslala žena pro kvasnice do Bydžova a dál. Stužka naměřilo 170 km. Ale on to dost šněroval. Jedna posluchačka pak řekla, že ať zpíváme ještě jednou, že se koledu nestačila naučit. To mě potěšila.

Další koncerty a divadla se mi už do novinářského sešitu nevešly.

http://prochor.rajce.idnes.cz/Divovanoce_15_12_12

Slatin ve čtvrtek,

Kostel |Nanebevzetí Panny Marie. Pan řídící otevřel velkým klíčem hlavní dveře, šikovný hoch se postavil s ošatkou prániček, lidé přicházeli, každý si vybral to svoje. Když se všichni namačkali, zhasla světla. Děti přicházely, každý měl malé světýlko. Nejdříve školkové z Miličevsi, pak místní ze Slatin. Marie a Josef položili pod stromeček miminko – Ježíška. Koncert začal.

Zněly kytary, klávesy, historický nástroj, jehož jméno vždycky zapomenou, flétny, xylofon, triangel, tamburína a milé dětské hlasy a hlásky. Každý rodič i prarodič našel si ten svůj a byl na něj náležitě hrdý. V malých školkách a školách není výběr – zpívají všichni. V každém z nás je trochu českého muzikanta. Když je potřeba, probudí se.

Pak obvyklá výtvarná výstava a cukroví. Pekly děti. Pardon, ne obvyklá. Obec postavila škole pěknou vytápěnou dílnu a tak už žádný dřevník, jako loni a předloni. Obrazy, keramika mají důstojné prostředí. „Když zapnem elektriku, za hodinu je tu teplo. Vždyť oni neumějí vzít kleště a kladivo do ruky,“ pověděl pan řídící.

To myslel k dílně. Ale výtvarno sneslo i přísné měřítko. Pec na vypalování keramiky se vyplatí. Ve třech rozměrech děti se projeví. I maminky. Škola má výtvarný kroužek i pro dospělé.

Tohle všechno, i jiné věci, by ve Slatinách nebylo, kdyby se malotřídní školy zrušily, jak někteří moudří navrhuji, aby se prý ušetřilo. Všechno se peněží zaplatit nedá.

Koledy v Lodžii

Mají už i svou novodobou historii. Se Lhotákovými jsme se asi před třemi lety shodli, že jsme unavení, že my už ne. Takže žádná propagace. Ale jsem se tam příští rok šel pro jistotu poslední pátek před Vánoce podívat. Bylo tam čtyřicet lidí. Prostě některé věci žijou si svým životem bez násilné vůle lidí.

Kapela včas, takže pečlivě sladěná. Nová členka Klárka = housle. Jaromír ji uložil celý rok cvičit. Vzpomněli jsme na pana Václava. Zpěvníčky taky stále stejné. Tyhle sestavila

Broňa už dávno, než odjela do Ameriky. Ale je vrácená.

Poletoval tam Anděl, ale tak rychle, že jsem ho nestačil kloudně vyfotit. Lidí napočítal Tomáš okolo padesátky, ale to není důležité. Myslím, že trochu přšelo. Někteří pokračovali v Café Lodžie. Kdo šel lipami, udělal dobře. V mlze jsou ..., aha, jak to nejlíp říct? To se musí zkusit.

Vánoční dýchánek Lodžie týmu

Jirka udělal pomazánku, ale neprozradil, co do ní dal. Nebylo to důležité. Byla dobrá. Důležitá byla pohoda, protože byla. A hlavně zajímavá témata. Jitka hovořila o svém muži fotografovi, který má kamaráda Láďu. Jezdí fotit po světě. Jednou v podvečer šel fotit k Lodžii do parku, protože byla atmosféra. Venku i v jeho duši. Najednou zjistil, že tam je i Láďa. Takhle vypadá propojení. Eliáš hrál na klavír. V Improvizaci je dobřej.

Jirka pouštěl fotky a videa. Téma k debatě. Rozebírali jsme Divovánoce. Silné a slabé momenty. Slabé jsme my nenašli, ty ví možná jen Jirka. Mí se líbili tři králové se scénou u kufrů. Jirka říkal, že tu scénu chtěl vypustit. Pak mluvil o Aidě. To je klavíristka a zpěvačka z Bosny. Jak má problémy s papíry. Kdyby si vzala Čecha, problémy by odpadly. Ale ona miluje Slováka. Pak hovořil o bosenských baladách. Říkal jsem, jak Luděk Vémola byl až strašidelně zlej. A Jirka pravil, jak je to mimo divadlo mírně a hodnej člověk.

Došla řeč na výlet do Sluňákova. Promítaly se Lotyšské dny a jak jsme byli zmrzlí. A pak se to nějak stočilo k plánům. Znělo jméno Matěje Formana a jeho výstava v Lodžii. A Masopust už bude na konci Ledna. Atd.

Pak jsme všichni dostali péefku. Bylo to leporelo. Jednotlivé karty - grafiky připomínaly programy, které se v Lodžii konaly. Jirka grafiku umí.

Vysvětlivky: Aida se tak opravdu jmenuje, ale příjmením je Mujačić. Dobře se fotila, jak ji při hraní vítr rozcuchával. Luděk je Vémola a přijel s Divadlem Líšeň. Hrávají tu často. Například Divadlo Putin lyžuje, které bylo o zastřelené ruské novinářce Anně

Politkovské. Taky hráli Hygienu krve – o holocaustu. Sluňákov je centrum ekologických aktivit nedaleko Olomouce nachází se tu i zvláštní objekt profesora Miloše Šejna, jičínského občana.

Kousky z deníku

02 12 2015 Rozvázím

- Velišský okruh zavedl mě do šlikovského zámku ve Vokšicích. Pan Tekverk, který má na starosti Prachov vypráví, že se pokusí spravit přívod do koupaliště. Kdyby byl průtok dostatečný, koupaliště by se vyčistilo a napustilo. Horolezci by při čištění rádi pomohli.

- V Železnici mají taky petici. Jsou malé město, tak jen jednu. Petici a protipetici má Jičín. Každé město, které chce v historii něco znamenat, má svůj „asfalt“. Nejen Jičín. Tady jde o vitráž. Vnučka Vladimíra Komárka namalovala Svatého Františka a malba na skle umístěna do okna kostela Svatého Jiljí. Na tmavém pozadí stavby se svítící okno večer úžasně vyjímá. Jakož i osoba Františka. Ale památkáři si změnu nepřejí. Svatý František z Assisi byl nejen patronem zvířat, ale i ochránců přírody. Aha. Cyklostezka. Jak se to vše proplétá.

- Jeden s odběratelů, Sváťa Holan, ozval se písemně. Napsal, jak se mu připomenula teta, o které nevěděl a tak se dopátral svých předků. Skrze ženění a vdávání dostal se až k F. X. Čížkovi. Jičínský Sokol patří do župy Čížkovy, o čemž praví deska na sokolovně. Skvělý kronikář Holan dostal další příspěvek do rodokmenu a do kroniky.

04 12 2015 Opět

před Kauflandem pozoruju: Přijel na kole s velkým báglem. Žádné parádní oblečení, vysoké boty bagančata trochu zablácené. Kolo přizpůsobené pro větší náklad. Bydlí na vsi, přijel nakupovat. Takovým být. Jednou, dvakrát týdně do Jičina. Nakoupit, před knihovnou na trávě očistit boty. Z automatu kafe, prohlídnout Literárky, nakouknout do Respektu, nabrat knihy. Mírně koukat po holkách. Možná pivo U

kata, pak pomalu domů. Zatopit, poslouchat oheň. Číst, psát.

Žádné schůze, žádná politika. Psát o obyčejných lidech z okolí.

Aha, zapadá mi do toho žena? Nezapadá? Byla by doma, udržovala oheň. Přivezl bych ji linecká kolečka a křížovky.

02 12 2015 Art brut, aneb Outsider art

Lenka skvěle v muzeu pokračuje ve výtvarné historii. Dnes dostala se ke Karlovi Šlengerovi a jeho obrazy zařadila do kategorie viz nadpis. A přiřadila sem A. Diviše, Zrzavého, Reynka. Pověděla, že není to míněno ve zlém. Patrně není to nejšťastnější, to pojmenování autorů, které se vymykají, které je obtížné zařadit. Slovo brut, přeloženo z angličtiny, znamená hrubý. A outsider je nám jasný. Rozhodně není Reynek hrubý. I když své stádo oveček prý dovedl přivést až do parádního modrého pokoje.

To mají vědci z toho, že furt chtějí mít všechno zařazené a rozříděné. A pak to může dopadnout tak, že nám nezbude čas na ten němý úžas, nebo ono týýývole, které vyklouzne při spatření nějakého pozoruhodného obrazu. Třeba Zrzavého Kleopatry.

To není nic proti Lence. Ta krásně ukázala různá období Šlengerovy tvorby a pověděla, jak to souvisí s jeho obdobími životními. Divil jsem se, té Šlengerově rozmanitosti, kterou jsem neznal. Patrně spokojen byl i syn Josef, který na závěr přišel za lektorkou Lenkou s kytkou. I já děkuju.

07 12 2015 Rande s vlastní ženou

způsobila mi jičínská vánoční výzdoba. Jednak žena sama pozvala a jednak jsem po poslední tiskovce cítil, jak konšelům hlavním záleží na tom, jak se výzdoba líbí. Líbí. Opravdu. Líbila oběma a nejen nám. Lidi, kteří přišli do parku, sami, aniž tázání, pochvalovali si. S potěšením konstatuji, že Jičín se dokázal vyhnout americkým Vánocům.

Ale protože slušné noviny nejsou jen chválicí, dodávám: Bylo by škoda, aby pro parádní centrum zapomnělo se na čtvrt řemeslníků. Na Lidickém náměstí nesvíti ani

jeden stromeček. Ani ten, co roste uprostřed náměstí a loni svítil.

10 12 2015 Eliška přeložila

můj Quest (hledáčku) „Valdštejnovo město“ do angličtiny, aby si ji mohli projít Holandi, kteří jsou v Bodlákově škole na handlu. Háček byl v tom, že závěrečná křížovka, podle které se hledá poklad (je u synagogy), platí jen v češtině. Našli. I při mlze. Dostal jsem potěšující zprávu: „Tak Verča praví, že Quest byl dobrý. Sice jim vyšlo "vokla_j_ _synagogy", ale ne Vaší chybou. :) Ale pochopili to z toho. :)“

12 12 2015 Asi blbnu

víc a víc. Ke konci léta zrychtoval jsem si na balkoně stolek, abych tam mohl tvořit. Našel jsem si u popelnice k tomu krásnou polstrovanou židli. Ale jsem neměl moc času tam sedět. Nebo co. Tak dnes. Proč ne. Nemrzlo. Ale jsem musel otřít prach. Tím jsem poznal, jak příšerné ovzduší je u nás na venkově v Jičíně.

Když jsem si vzal dvoje tepláky, šlo to. Teorie tvorby s oksyličtým mozkiem se potvrdila. Dost brzo napsal jsem dvě stránky. Kvalitní. Doporučuju používat některým pánům, co píšou blbosti.

14 12 2015 K čemu ty holky

vlastně jsou? Hospoda. Šenkýřka černé triko bez rukávů. Posléze mi došlo, že kvůli tetování. Teď se tomu říká asi jinak. Nebo kvůli provokaci? Výklad je otázkou věku. Myslím věku pivníka. Četl jsem si svoje Lidovky, ale občas vzhlédl. Co taky zajímavého v Lidovkách? Prostě napíšu tu literární frázi: Naše pohledy se setkaly. To je všechno.

Pardon, ještě. Mám kritérium. Když odcházím, otočím se. Dívala. Kdybych napsal, že se i trochu usmála, tak by si někdo myslel, že se vytahuju.

16 12 2015 Pan Z

Na fotce v novinách je pán. Má samolibý úsměv a v ruce cigaretu. Asi se tam kouřit nesmí, ale on může všechno. Si o sobě myslí. A taky kouření na fotkách propagovat.

Hned jsem si začal dávat tu fotku do souvislosti s inzerátem v Prochorovinách, až jsem se investigativně dostal na Hrad. Každý máme své zdroje. Kouří prý všude, i v historických prostorách českých králů. Cigarety často odhazuje nedokouřené, může si to dovolit. Finančně i mocensky. Takže všude je plno vajglů. Dokonce když přišel na návštěvu pan docent Martin Konvička (předseda Bloku proti islámu), odhodil nedočkávě cigaretu celou, ještě nezapálenou. Všude za ním běhá s popelníkem snaživý Pasáček, ale všechno nestihne. Protože hledá ten Peroutkův článek, co o něm pan Z mluvil a co neexistuje. Někdy sbírá vajgly ceremoniář Forejt, ale ten jen, když jsou v blízkosti fotografové.

Prostě uklízečky všechno nestíhají a tak Hrad kádrově posiluje. Ta, kterou inzerát hledá, bude mít částečný úvazek i na Albertově při tleskání.

17 12 2015 Ohlasy

Pan Šolc napsal: „V posledních dvou Prochorovinách jste lehce zavadil i o téma uprchlíků a islamizace. Podle mě dost zjednodušeně ze všech odpůrců islamizace děláte voly a hlupáky, kterým musí někdo nakukat, co si mají myslet. Nepopírám, že se tohoto tématu chopili extrémisté, přesto je to téma složitější a nezaslouží si laciné uchopení. Dle mého je islamizace větší nebezpečí než nacismus a komunismus.“

Jsem rád, že čtenáři reagují. Že se nad věcmi zamýšlejí. Ví, že jsem jednoduchý člověk. Někdy opravdu až zjednodušující. Člověku se ne vždycky podaří vyjádřit svou myšlenku. Čtenářům se ne vždycky podaří ji uchopit.

Zkusím polopatě. Nesouhlasím s tím, co hlásá docent Konvička. Vadí mi, jak se na Albertově choval pan prezident. Vadí mi zjednodušování, ale někdy nemám ani čas, ani sílu rozplétat. Jičínská studenti vzali věc za správný konec. Ve spolupráci s dalšími uspořádali týden zvaný Skládka. Přednášky, besedy, koncerty. Přijela i syrská rodina. Výtěžek ve prospěch Člověka v tísní byl 40 000. Ale o tom jsem psal.

19 12 2015 Alena řekla:

„Co tady všichni ti lidé dělají? Tebe to tady baví?“ Řekl jsem, že taky ne. A přidal k tomu duchaplnost, že jsem někde slyšel, že jsou (nebo budou?) Vánoce zrušené. Ale pak jsem přece jen šel shánět dárky, protože na zlatou sobotu se přece hodí shánět dárky. Zvlášť, když je člověk v té době na přeplněném staroslavném náměstí v Jičíně.

Indián v indiánském hrál na takové písňaly koledy. České koledy, i když on byl jihoamerický. V jednom stánku zahlédl jsem jistě zajímavou knížku. Jmenovala se kuchařka pro psa. Dřevěných věcí jsem moc nenašel. Akorát hrábě. Ale ty měly kolíky umělé. „To bych se neuživil, kdybych je měl dělat ručně,“ pravil pan hrabák. Viděl jsem jednu paní, která vezla kočárek. V tom kočárku byl pes. Začal jsem chápat Psí kuchařky. Všude byly hadry, hadry, hadry. V Adventním městečku bylo jeviště prázdné, ale koledy odněkud zněly. Z reproduktoru. Medovina byla sladká a teplá. Viděl jsem P s pěknou holkou. Koupil jsem pytle do odpadního koše a malé baterie, protože byly levné. Jistě moc dlouho nevydrží. Žampiony, které jsem měl někde sehnat do hubníku, jsem nikde ani někde neviděl.

Musím se někde přepatat, kde že to bylo, co jsou tam Vánoce zrušené.

KaNiHu

Na školkovou besídku Niny sjela se velká část rodiny. Hujerovci. Hubert se nesjel, protože umí chodit. Oni tam na jevišti něco hráli, povídali, zpívali. Hubert chtěl na jeviště taky. Neumí ještě poznat, že neumí. Hráť, povídat, zpívat. Ani si nemyslí, že neumí. Myšlení ho nezajímá.

Nina naopak chtěla být u rodiny. Takže na jevišti diskuse s paní učitelkou. K obveselení sálu. Ještě taky odmítala kostým. Protože ostatní děti měly stojaté psí uši a ona takové zplhlé. Zplhlé nechtěla.

Školní besídky jsou zážitek. Pro obě strany. Pro všechny strany. Jak půjdou věky, tak pomínou. Bude nám to líto.